

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617204092
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8617204092.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej, v právnej veci žalobcu Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, právne zastúpený Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava, proti žalovanému: X. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. O. XX, o zaplatenie 416,47 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 4Csp/132/2017-20 zo dňa 23.01.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku II.

II. Mení sa rozsudok vo výroku III. tak, že stranám sporu sa nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznáva.

III. Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozhlas a televízia Slovenska (v texte aj „žalobca“ príp. „RTVS“) je verejnoprávnou inštitúciou zameranou hlavne na vysielanie televíznej a rozhlasovej služby vo verejnom záujme (§3, §5 zákona č.532/2010 Z.z. o rozhlase a televízii Slovenska; v texte aj „Zákon o RTVS“).

2. RTVS sa v predmetnej veci domáha zaplatenia úhrady za svoju službu za obdobie od 1.5.2008 do 30.06.2015 („žalované obdobie“) s argumentáciou, že za službu je povinný platiť každý odberateľ elektriny mesačne po 4,64 eur (§3 zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska; v texte aj „Zákon o úhradách“). Za žalované obdobie ide o 417,44 eur (399,04 eur istina - 4,64 x 86 mesiacov + pokuta 17 eur + poštovné 1,40 eur).

3. Pán X. C. (ďalej aj „žalovaný“) za žalované obdobie ako odberateľ elektriny úhradu za službu RTVS nerozporoval.

4. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie, príp. súd“) posúdil spor pre žalobcu zdá sa, že nečakane ako spotrebiteľský a pánovi C. priznal ochranu so všetkými osobitosťami typickými pre spotrebiteľské spory, vrátane ex offo vyvedenia dôsledkov z premlčania. Úhradu za obdobie viac ako troch rokov pred podaním žaloby súd nepriznal prihladajúc na všeobecnú premlčaciu dobu podľa predpisov občianskeho práva a ex offo zohľadnenie premlčania odôvodnil podľa § 5b Spotrebiteľského kódexu (zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov).

5. Žalobca v odvolaní proti zamietavému výroku predovšetkým absolútne vylúčil dôvodnosť aplikácie spotrebiteľského práva a z nižšie uvedených dôvodov vytkol súdu aj nesprávny procesný postup súdu.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) preskúmal vec len v zamietavom výroku v rozsahu suspenzívneho (odkladného) účinku odvolania (§ 367 ods. 2 Csp), keďže žalovaný odvolanie čo do vyhovujúcej časti nepodal a dospel k záveru, že rozsudok súdu je vecne správny. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie rozsudku (§ 387 ods.2 Csp) a na zdôraznenie správnosti dopĺňa (§387 ods. 2 Civilného sporového poriadku; ďalej aj „Csp“).

7. Otázka spotrebiteľskej povahy veci je relevantná najmä pokiaľ ide o použitie ustanovení zákona týkajúcich sa poučovacej povinnosti zo strany súdu, najmä vhodného spôsobu poučenia spotrebiteľa nad rámec všeobecnej poučovacej povinnosti, poučenia o viacerých možnostiach zastupovania, poučenia aj o iných spôsoboch účelnej obrany (§292 Csp). Povaha právnej veci má ďalej význam aj pri otázke prihliadania na premlčanie aj bez návrhu, pri aplikácii osobitných ustanovení o dokazovaní, pri oslobodení od platenia súdneho poplatku a ďalších procesných odlišnostiach v sporoch so slabšou stranou sporu. Aj z týchto dôvodov je posúdenie skutočností, či sa na takýto spor strán použijú ustanovenia ohľadom spotrebiteľských sporov, veľmi dôležitou.

8. Nemali by byť pochybnosti o existencii práva žalobcu na úhradu za služby verejnosti s jej príslušenstvom. Pochybnosti vznikli len v súvislosti s právnou otázkou, či došlo k oslabeniu práva v dôsledku oddialovania s jeho uplatnením na súde voči žalovanému a v kladnom prípade či sa má zohľadniť premlčanie aj bez námietky žalovaného priznaním mu statusu spotrebiteľa.

9. Pán C. je v spore úplne pasívny. Jeho pasivita, ako je to pomerne v obdobných prípadoch veľmi častý jav, zapadá do dôsledkov masového zlyhania verejnej moci v oblasti právnej osvety obyvateľstva. Odvolací súd bral na to zreteľ, najmä na fakt, že pre občanov niet obligatórnej (povinnnej) právnej pomoci odborníkom na právo a „návšteva“ advokáta spojená s nákladmi prevyšujúcimi predmet drobného sporu na prvý pohľad pôsobí odradzujúco, najmä, ak náklady nielenže môžu prevyšovať spornú sumu, ale nemusia byť nakoniec ani priznané (porov. čl.16 nariadenia EP a Rady (ES) č.861/2007 z 11.júla 2007, ktorým sa upravuje Európske konanie s nízkou hodnotou sporu „Súd alebo tribunál neprisúdi úspešnej strane trovy, ktoré sú neprimerané voči pohľadávke“.

10. Otázku, či ide o spotrebiteľskú právnu vec považuje odvolací súd za zásadnú a od jej vyriešenia závisí aj výsledok sporu. V analogických prípadoch súdy nepriznali prijímateľom predmetnej služby status spotrebiteľa (porov. napr. rozhodnutie KS v Banskej Bystrici z 31.10.2017 č.k. 12Co/282/2017). Odvolací súd sa z nižšie uvedených dôvodov od uvedených názorov odkláňa.

11. Existuje súvislosť medzi službou verejnoprávneho vysielania a sporným poplatkom, či úhradou (tiež „koncesionársky poplatok“), aj keď povinnosť zaplatiť tento poplatok nevyplýva z bezprostredného poskytnutia služby, ktorej priamu hodnotu by tento poplatok či úhrada predstavovala, ale tento poplatok súvisí výlučne s uzavretou zmluvou o dodávke elektrickej energie bez prípadnej súvislosti s preukázanou držbou televízneho prijímača, či rozhlasového aparátu.

12. Samotný prístup k takejto službe, tiež možno povedať, že je voľným a nepodlieha zaplateniu tohto poplatku ako v prípade napr. zaplatenia poplatku za službu prijímania kódovaných televíznych staníc, kedy až zakúpením príslušného kódovacieho zariadenia možno sledovať takéto televízne vysielanie.

13. Ak by sa mala dať odpoveď na povahu vzťahu čo možno najstručnejšie, tým elementárnym dôvodom na podporu spotrebiteľskej povahy veci je fakt, že aj v prípade RTVS - vysielacej služby ide o službu, a ak ju žalovaný neprijal na obchodné účely (tiež profesiu či zamestnanie), tak ide čisto o spotrebu služby.

14. Samotný fakt, že zákonodarca nezvolil zmluvný systém, napr. povinné zmluvné prijímanie predmetnej vysielacej služby, nemôže byť prekážkou pre to, aby státisíce občanov stratili status konzumentov služby. Naopak, svojim spôsobom legislatívne vnútenie televíznej a rozhlasovej služby je jedna z okolností, ktoré majú potenciál ovplyvniť v budúcnosti posudzovanie obchodných praktík RTVS, či nie sú nekalé. Ako RTVS priznáva, aj keď len sčasti, predsa len aj ona podniká a robí tak v rámci poskytovania služby širokým vrstvám obyvateľstva.

15. Odvolací súd teda nijako nespochybňuje mimoriadne významné (doslova poslanie) verejnoprávnej RTVS, no bolo by príliš odvážne konštatovať, že RTVS sa za žiadnych okolností nemôže dopustiť nekalých obchodných praktík, ktorých nosnú reguláciu obsahuje práve Spotrebiteľský kódex. Ak je ale tomu tak, tak na druhej strane sú tu občania ako konzumenti služby očakávajúci, že v prípade nekalej obchodnej praktiky budú na žalobcu dopadať ochranné normy spotrebiteľského práva.

16. Právne predpisy o ochrane spotrebiteľov pred nekalou praxou sú potencionálne vo vzťahu k širokým vrstvám obyvateľstva tými, ktoré dávajú odpoveď o možných spotrebiteľských konzekvenciách vzťahu medzi RTVS a prijímateľmi (konzumentmi) predmetnej transmisijnej služby. Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nie je pritom jedinou smernicou spotrebiteľského práva. To na margo odvolacích argumentov žalobcu, ktorý ako predpoklad spotrebiteľskoprávnej ochrany považuje len a len existenciu zmluvy.

17. Nie je úlohou súdu detektívne vyhľadávať potencionálne možné nekalé obchodné praktiky podľa spotrebiteľského kódexu a s tým spojenú existenciu spotrebiteľa. Fakt je ale ten, že újné predpisy a implementované vnútroštátne právo nevychádzajú z nejakého uzavretého okruhu nekalých obchodných praktík. Zákon ani nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol všetky rozmanitosti života a postihol všetky do úvahy prichádzajúce možné nečestnosti (porov. príkladmo vypočítané nekalé obchodné praktiky podľa prílohy k Spotrebiteľskému kódexu a Smernice 2005/29, napr. „agresívnou praktikou je okrem iného zahrnutie priameho nabádania pre deti do reklamy, aby si kúpili alebo aby presvedčili svojich rodičov alebo iných dospelých, aby im kúpili propagované produkty).

18. Prekážkou na kvalifikovanie veci ako spotrebiteľskej nie je ani legislatívne usporiadanie vzťahov medzi RTVS a konzumentmi jej verejnej služby (porov. obdobnú zákonnú reguláciu vzťahov medzi Štátnym fondom rozvoja bývania a konzumentmi „verejnoprávnych“ úverov; zákon č. 607/2003 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/607/>> o štátnom fonde rozvoja bývania). Isteže je problematické otvárať pri službe RTVS verejnosti tému neprijateľných zmluvných podmienok, ak zmluvy „nieť“, no jednak nie je to celkom tak, pretože istá zmluva predsa len pre existenciu vzťahu existuje a je kruciálna (zmluva o dodávke elektriny), no dôležitejší je fakt, ako sa už súd zmienil, že spotrebiteľskoprávne konzekvencie a nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa predmetnej vysielacej služby vyplývajú aj z možných obchodných praktík, ku ktorým môže dôjsť aj vo vzťahoch založených zákonom.

19. Za takýchto okolností, ak niet legislatívne uzavretého okruhu do úvahy prichádzajúcich obchodných praktík, ktoré môžu byť nekalé, tak ani čiastočne podnikajúceho žalobcu ako poskytovateľa služby širokým vrstvám obyvateľstva nemožno vylučovať z okruhu subjektov povinných dodržiavať zákaz nekalých obchodných praktík. Žalobca je dodávateľom služby a súčasne protipólom - protistranou spotrebiteľom verejnej transmisijnej služby bez ohľadu na to, či dôjde ku kolízii s normami na ochranu spotrebiteľa. Ani pri vzťahoch, v rámci ktorých niet pochybností o ich spotrebiteľskej povahe (úverové, poisťné a ii), spotrebiteľský vzťah nevzniká až porušením práva ale už jeho založením.

20. Inými slovami tiež povedané, žalobca sa nestáva dodávateľom spotrebiteľskej služby až momentom, keď použije nekalú obchodnú praktiku v rozpore s legislatívou implementovanou na základe Smernice 2005/29 „o nekalých obchodných praktikách“, ale už v čase, keď do vzťahu, z ktorého takáto praktika môže vstúpiť, a to bez ohľadu na formu vzniku vzťahu, teda vrátane jeho založenia zákonom. O to viac, ak právny vzťah s cieľom poskytovať službu širokým vrstvám obyvateľstva (nepodnikateľom) má zmluvný základ nevynímajúc zmluvu o dodávke elektriny so všetkými jej vedľajšími, náhodilými zložkami (accidentalia negotii) a ďalšími súvisiacimi vzťahmi.

21. Ide o odvodený záväzok vo vzťahu k verejnoprávnej inštitúcii. Ak by sa aj pripustila možnosť, že nejde o spotrebiteľský vzťah, potom za relevantné treba považovať vzťahy aj len súvisiace. V tomto smere zákon zaraďuje pod režim spotrebiteľského práva nielen spory zo spotrebiteľských zmlúv, ale aj spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou (porov. slovo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou v § 290 Csp).

22. Napriek skutočnosti, že vzťah priamo medzi platiteľom úhrady a RTVS nevznikol tým najbežnejším spôsobom („zmluvou“), nemožno prehliadať skutočnosť, že podmienkou jeho vzniku je uzavretie „štandardnej“ spotrebiteľskej zmluvy. Ak teda tento „pridružený vzťah“ má byť nejakým spôsobom právne

posúdený, zrejme musí byť posúdený v súlade s prvotnou zmluvou (o dodávke elektriny), od ktorej sa odvíja a ktorá spotrebiteľskou zmluvou nepochybné je.

23. Záver o spotrebiteľskej povahe právneho vzťahu medzi sporovými stranami podporujú aj argumenty právnej logiky, konkrétne argumentum a contrario. Ak by súd prijal právny záver, v zmysle ktorého RTVS nemá postavenie dodávateľa, poprel by tým judikatúru Súdneho dvora Európskej únie o vymedzení dodávateľa v prípadoch poskytovania služieb verejnoprávnymi korporáciami (napr. C-147/16). Z obsahu súdneho spisu je zároveň zrejmé, že žalovaný nevystupuje v právnom postavení fyzickej osoby, ktorá koná v rámci svojej podnikateľskej alebo obchodnej činnosti. Potom sa zákonite natíska otázka, aký status žalovaný potom má.

K ďalším odvolacím dôvodom.

Námietka verejnoprávnosti ako prekážky pre consumer povahu vzťahu.

24. Ako vyplýva z výpisu z Obchodného registra Ministerstva spravodlivosti SR, Rozhlas a televízia Slovenska je zapísaná ako iná právnická osoba, ktorá v predmete činnosti má celoplošné digitálne vysielanie televíznych a programových služieb, ako aj vykonávanie podnikateľských činností a činností podľa zákona č. 532/2010 Z.z. o rozhlase a televízii W.. V zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 532/2010 Z.z. je RTVS verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorá poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania.

25. Odvolateľ zdôrazňuje svoje verejnoprávne postavenie ako prekážku pre posúdenie vzťahu ako spotrebiteľského. To má aj Štátny fond rozvoja bývania, ktorý poskytuje úvery pri pomerne striktnnej zákonnej úprave a aplikačná prax ho posúdila ako dodávateľa úverov pre spotrebiteľov (porov. rozsudok Krajského súdu v Nitre z 4.5.2017 č.k. 9Co/352/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 18.3.2015 č.k.11Co/359/2014 a iné).

26. K otázke verejnoprávnosti dodávateľa služieb zaujal postoj aj Súdny dvor. Aj na belgickú školu ako inštitúciu s verejnou formou vlastníctva, ktorá študentke poskytla úver dopadá smernica Rady 93/13 ES (C-147/16). Obdobný záver vyplýva aj z rozsudku SD EU vo veci C-59/2012 BKK Mobil Oil Korperschaft des öffentlichen Rechts proti Zentrale Zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs, v ktorom Súdny dvor EÚ skonštatoval, že Smernica 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení smernica Rady 84/450/EHS, sa má vykladať v tom zmysle, že do jej osobnej pôsobnosti patrí verejnoprávny subjekt poverený úlohou všeobecného záujmu, ako je správa zákonného systému zdravotného poistenia.

27. Je pravdou, že v Smernici 2005/29/ES je použitý pojem obchodník na rozdiel od pojmov predajca, či dodávateľ, ktoré používa Smernica Rady 93/13/EHS, no aj v tomto prípade sa riešila aplikácia na subjekt verejného práva, teda zdravotnú poisťovňu, v čom možno nájsť paralelu s postavením RTVS a s naplňaním jej verejnoprospešných cieľov. Obe smernice majú cieľ zaistiť vysokú spoločnú úroveň ochrany spotrebiteľov, ako to je aj v tomto posudzovanom prípade, čo je dôvodom pre prijatie záverov ohľadom definície pôsobnosti smernice aj na subjekty verejného práva. Bližšie závery možno nájsť v návrhu generálneho advokáta Yvesa Bota zo 4.7.2013.

28. Ak teda Súdny dvor EÚ pripustil výklad, že verejnoprávne právnické osoby spadajú do rámca Smernice 2005/29/ES, je dôvodné vychádzať z toho, že verejnoprávne subjekty spadajú pod pôsobnosť aj iných smerníc, ktoré majú rovnaký cieľ, nakoľko v podstate všetky verejné právnické osoby sú založené spravidla na to, aby sledovali verejnoprospešný cieľ. Z odôvodnenia citovaných rozhodnutí vyplýva, že ani verejnoprávny subjekt, ktorý je poverený verejnoprospešnou funkciou, nemôže byť oslobodený od svojej povinnosti dodržiavať zásadné pravidlá, akými sú pravidlá odbornej starostlivosti, a to hlavne vo vzťahu k subjektom, ktoré sú zásahom štátu povinné platiť úhradu v prospech takéhoto subjektu.

29. Tomuto výkladu zodpovedá aj bod 14 odôvodnenia Smernice Rady 93/13 ES, podľa ktorého sa zohľadňujú prípadné nekalé podmienky aj pri dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby cit. „,keďže členské štáty zabezpečia, aby do zmlúv neboli zahrnuté nekalé podmienky,

najmä preto, že táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru“. Rovnaký záver vyplýva aj z bodu 16 odôvodnenia smernice, „keďže hodnotenie nekalého charakteru podmienok podľa vybraných všeobecných kritérií najmä pri predaji alebo dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby,...).

K premlčaniu

Žalobca v odvolaní nesúhlasí s premlčaním časti úhrady.

30. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o spotrebiteľskej povahe predmetnej veci, a preto za správny považoval aj postup súdu, ktorý priznal pánovi C. ex offio ochranu, vrátane ochrany pred negatívnymi následkami plynutia času, ak RTVS odkladala uplatnenie úhrady za mesiace 5/08 - 08/14 až do roku 2017. RTVS týmto odkladaním privodila oslabenie vlastného práva.

31. Odvolací súd teda nespochybňuje právo RTVS na úhradu, len ho považuje rovnako ako súd prvej inštancie za oslabené do takej miery, že po uplynutí premlčacej doby ho už priznať nemožno. Premlčanie má okrem iného preventívnu funkciu predchádzať uplatňovaniu práva po neprimerane dlhú dobu. Už len z prozaického dôvodu, že plynutiu času je priamo úmerné riziko straty dokladov, zabúdanie a celkové sťaženie právnej pozície bežného občana použiť procesné prostriedky. Z tohto pohľadu odkladanie uplatnenia práva nie je poctivé a čiastočne voči laikom aj nečestné. Ak primárne právo únie sleduje vysoký stupeň ochrany spotrebiteľov (čl. 38 Charty základných práv EÚ), tak podľa názoru odvolacieho súdu pred akýmikoľvek nečestnosťami vrátane nedôvodného odkladania uplatnenia práva. Zdá sa, že dôvodom uplatňovania premlčaných práv na súde je spoliehanie sa veriteľa na to, že sa zo strany občana obrana premlčaním neuplatní, čo je v prípade dlžníka, ktorý je laikom, zarážajúce.

32. Odvolací súd považuje inštitút premlčania práva za účelný procesný prostriedok obrany spotrebiteľa a ktorý má aj svoj procesný rozmer (pozri Števček, M.: Zákon a sudcovia; k výkladu ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa In: Justičná revue. - Roč. 67, č. 3 (2015), s. 357-367.) a niet dôvod ho vylučovať z množiny do úvahy prichádzajúcich prostriedkov účelnej obrany spotrebiteľa, ohľadne ktorých má zo strany súdu voči spotrebiteľovi smerovať poučenie, a to 1. vhodným spôsobom, 2. nad rámec všeobecnej poučovacej povinnosti, 3. aj o iných účelných možnostiach obrany (§ 292 Csp; cit., Súd poučí spotrebiteľa „vhodným spôsobom...nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti...ale ho poučí aj ...o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.).V danom prípade správne súd prvej inštancie prihliadol na premlčanie podľa §5b Spotrebiteľského kódexu, platného a účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Pokiaľ ide o rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým bol vyslovený nesúlad ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov s článkom 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je potrebné dodať, že v čase vyhlásenia rozsudku prvoinštančným súdom dňa 23.01.2018 takýto nesúlad s ústavou ešte vyslovený nebol a povinnosťou prvoinštančného súdu bolo riadiť sa v tom čase platnou a účinnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V čase rozhodovania o žalobcom uplatňovanom nároku platný a účinný právny predpis ukladal orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovolával. K aplikácii právnej normy umožňujúcej aj bez návrhu prihliadať na premlčanie uplatneného nároku, došlo teda v čase, keď o otázke nesúladu takéhoto ustanovenia ešte Ústavným súdom Slovenskej republiky rozhodnuté nebolo. Aktiváciou premlčania z úradnej povinnosti došlo k oslabeniu práva a tento proces už zvrátiť nemožno.

33. Odvolací súd sa pritom nestotožňuje s RTVS, že premlčacia doba akejkoľvek úhrady začne plynúť až od výzvy. Touto právnou konštrukciou by sa stali prostriedky spojené s plynutím času závislé na svojvôli RTVS a jej ľubovoľnom rozhodnutí, kedy zašle výzvu na zaplatenie akejkoľvek mesačnej úhrady, napr. odkladanie zaslania výzvy na niekoľko rokov. Pre začiatok plynutia premlčacej doby majú relevanciu:

Povinnosť každého spotrebiteľa platiť úhradu mesačne vždy do posledného dňa príslušného mesiaca (§7 ods.1,2 zákona č.340/2012 Zz., cit., Úhrada sa platí mesačne; úhradu za príslušný kalendárny mesiac je platiteľ povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca“. 2. Povinnosť RTVS zaslať výzvu a 3. Uplynutie 30-dňovej lehoty na plnenie. Ak sú splnené uvedené podmienky, RTVS je povinná uplatniť právo na súde. Ako je zrejmé, nič nebránilo RTVS zaslať výzvu za obdobie od 5/2008 - 08/2014 už skôr, nie až v roku 2016, a tak včas uplatniť právo na úhradu. Konštrukcii, ktorá umožňuje jednoduchou výzvou oddialovať splatnosť a uplatnenie práva rádomo v rokoch, súd odmietol poskytnúť ochranu.

34. Z tohto dôvodu sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie aj čo do obdobia, za ktoré sú úhrady premlčané a teda uplatnené po všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (žaloba podaná 21.09.2017, premlčané úhrady za obdobie od 05/2008 do 08/2014).

35. Odvolacím súdom uvedené argumenty by mali byť žalobcovi známe už zo skorších rozhodnutí odvolacieho súdu (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 6Co/93/2017).

36. Za daného stavu odvolací súd rozsudok v jeho napadnutom zamietavom výroku potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

37. Vo vzťahu k súvisiacemu výroku o trovách prvoinštančného konania odvolací súd uvádza, že v konaní bol v prevažnej miere úspešný žalovaný (úspech žalovaného v rozsahu 84,8 %, úspech žalobcu v rozsahu 15,2 %), preto žalovanému s poukazom na ust. § 255 ods. 1, 2 CSP vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi v rozsahu 69,6 %. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný si trovy neuplatnil, z obsahu spisu mu žiadne trovy prvoinštančného konania nevyplyvajú, odvolací súd postupom podľa § 388 CSP výrok o trovách prvoinštančného konania zmenil tak, že stranám sporu sa nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

38. Úspešný žalovaný si v odvolacom konaní trovy neuplatnil, a preto sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznala (§ 255 v spojení s § 396 ods.1 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).